

— Той е неговъ. Заровихъ го до главата му и натрупахъ тия камъни. Друго не можехъ да направя. Ето, както виждате, никой не е ровилъ камъните. Всичко си стои непожтнато.

Следъ нѣколко часа гробътъ бѣше забграденъ. Самъ полковникъ Нелчановъ написа на дървенъ кръстъ:

„Тукъ почива прахътъ на подофицера Димитъръ Нелчановъ, убитъ на 7 септемврий, 1918 година“.

Полкътъ отдаде честъ. Музиката изсвири „Покойници“. Следъ това полковникъ Нелчановъ поведе колоната изъ познатитъ гънки на свободнитъ македонски планини. Слънцето клонѣше къмъ западъ.

РОДОЛЮБИЕТО НА ЕДИНЪ ВЪЗТОРЖЕНЪ ЮНОША

Презъ войнитъ въ 1912—1913 год. едно пламенно българче Минчо Н. Минковъ, едва 13 годишенъ, току-що завършилъ прогимназията, постъпило като доброволецъ въ VII Кумановска дружина на М. О. опълчение. Съ високъ духъ и жертвена готовность храбриятъ младежъ взелъ участие въ всички боеве на дружината и билъ

награденъ съ ордена за храбрость и произведенъ въ чинъ ефрейторъ

Днесъ Минчо Н. Минковъ е жболѣкаръ въ гр. Ломъ и съ радостъ вижда въ лицето на орлетата достойни приемници на оня героиченъ духъ, който преди 30 год. го накара да постъпи въ редоветъ на неподимата българска войска, за да се бори за свободата на своитъ братя.

Едно бждешо кораво българско орле отъ софийскитъ села